

Interjú Szabó Krisztián, Európa bajnok bronzérmes és a 2002-es téli olimpiai játékokon részt vevő gyorskorcsolyázóval, utánpótlás válogatott edzővel

Mikor ismerkedtél meg a korcsolyázással?

Egészen kicsi voltam, amikor szüleim kivittek a debreceni jégpályára és ott ismerkedtem meg a korcsolyázással. Mivel édesapámat munkája a városhoz kötötte, gyakran megfordultunk ott. Nem járatlak tanfolyamra, csak kedvtelésből csúszkáltam a jégen. Amikor anyukám dolgozott, apukám vitt le minket a testvéremmel, és amíg ő a feladatait végezte, mi élveztük, hogy korcsolyázhattunk. Természetes közegnek számított nekünk a jég és gyorsan meg is tanultunk biztonságosan közlekedni rajta. Viszonylag hamar a szívemhez nőtt ez a sport.

Hogyan tudtad összeegyeztetni a sportot az iskolával?

Általános iskolában még ezzel nem volt semmi probléma, hiszen akkor még nem voltam aktív sportoló. Középiskolában már nehezebben fogadták a tanáraink, a versenyek és az edzőtáborok miatt többször hiányoztam. A szalagavatómat is kénytelen voltam kihagyni, akkor éppen Olaszországban versenyeztem. Azért mindig igyekeztem arra törekedni, hogy megtaláljam az egyensúlyt. Általában összebírtam egyeztetni az edzéseket és az iskolai elfoglaltságaimat. A középiskolai tanulmányaim után felvételt nyertem a debreceni tanítóképző főiskolára, majd Pécsre jártam testnevelő tanári szakra. Ezzel párhuzamosan szereztem meg a jégkorong edzői, torna edzői, valamint gyorskorcsolya edzői papírjaimat. A felsőoktatásban oktatóim nagyon pozitívan álltak a versenyzői karrierem sikereinek megvalósításához, ezért szerencsésnek érzem magam.

Milyen út vezetett az Olimpiáig?

A 2002-es Salt Lake City téli olimpiára sikerült megszerezniem az indulás jogát. Azonban nagyon nehéz és hosszú út vezetett odáig. Általános iskolában országos diákolimpiákon sok érmet szereztem, és akkor hívtak hivatalosan

gyorskorcsolyázn. Ekkor már az első évben meghívtak a korosztályos válogatottba. Innentől kezdve ívelt felfelé a sport pályafutásom. 1998-ban szeretett volna a magyar csapat kvalifikálni az olimpiára, de akkor sajnos az nem sikerült. Négy évvel később, 2002-ben viszont a magyar csapat képviselhette hazánkat a téli olimpián. Rengeteget edzettem a csapattal és külön is, hogy a lehető legjobb formába hozzam magam. Sokat kellett magamra hagyatkoznom, mert akkor még Magyarországon ez a sportág nem volt olyan magas szinten, nem voltak képzett edzők, mint mostanában. Igazából a mi korosztályunk volt az, aki kijárta ezt az utat és rengeteg mindent megtapasztalhatott.

Mikor hagytad abba az aktív versenyzést?

Az olimpia után még egy évet korcsolyáztam, de azt már a levezető időszaknak nevezem. 2003-ban hagytam abba az aktív versenyzést, és ezzel együtt indult el az edzői karrierem. Igazából már az olimpia évében 2002-ben és 2003-ban is sokat jártam le Szegedre, ahol az utánpótlás korosztállyal kezdtem el

foglalkozni. Ez nehéz időszak volt, hiszen párhuzamosan készültem a versenyeimre és mellette edzői feladatokat is végeztem. Az első pár év nagyon nehéz volt, hiszen egyedül voltam, mások segítségére akkor még nem számíthattam. A sportág népszerűsítésén is dolgoztam. Kerestem a megfelelő utat, kidolgoztam a módszereimet, az edzésprogramokat, és azon munkálkodtam, hogy a lehető legjobban működjön a sportág oktatása.

Jelenleg milyen korosztállyal foglalkozol?

A Szegei Korcsolyázó Egyesületnél dolgoztam 2003-tól 2019-ig, 2010 óta a Magyar Utánpótlás Válogatottnak vagyok az edzője. A tavalyi évben sikerült a válogatottnak olyan szintre jutni, és annyi edzést kellett tartani, hogy nem tudtam összeegyeztetni a szegei klubmunkát a pesti

edzésemmel. Ekkor kellett döntést hoznom, hogy melyiket folytatom tovább, így a szövetség kérésére felköltöztem Budapestre. Onnantól kezdve a szegei egyesület munkáját már csak szakmai tanácsokkal

támogattam és támogatom a mai napig is. Mivel az utánpótlás válogatott ugródeszka az olimpiai keretbe való kerüléshez, így a nálunk lévő versenyzőknek olyan szintre kell kerülniük, hogy utána át tudjanak lépni az olimpiai keretbe. Az idei szezonban hét versenyzőt nevezünk meg, akinek ez sikerült. Közülük a szegedi Somogyi Maja versenyző került be az Európa-bajnoki és a Világbajnoki keretbe. Jelenleg a világbajnokságra nevezett női versenyzők közül hárman a Szegedi Korcsolyázó Egyesület versenyzői. Mivel ők az én szárnyaim alatt nevelkedtek, nagyon büszke vagyok rájuk. A fiúk közül szegedi Oláh Bence, Nógrádi Bence és Jászapáti Péter, ők szintén az olimpiai keret tagjai. Úgy gondolom, hogy a szegedi vonal továbbra is jól működik és a jövőben is több sportoló fog meghívást kapni majd a válogatottba, utána esetleg az olimpiai keretbe.

A jelenlegi helyzet hogyan hat a versenyzőidre, valamint a munkádra?

Szerencsés helyzetben vagyunk, mert a Covid alatt végig tudtunk edzeni. Sem az első, sem a második hullám alatt nem kellett nélkülöznünk a jeget. A jégpályák nyitva tartottak, és a megfelelő szabályok betartása mellett, zavartalanul tudtunk dolgozni. Edzettünk, edzőtáborokat tartottunk, haladtunk a

feladatokkal. Amit negatívumként megemlítenék, nemzetközi versenyeken nem tudtuk megmérgetni magunkat. Gyakorlatilag eltelt egy év úgy, hogy a junior válogatottunk nem versenyezhetett. De sokat edzettünk és minden versenyzőm szépen fejlődik. Bízom benne, hogy a sok edzőmunka a lehetséges versenyzőidőszakban majd megmutatkozik.

Készítette: Dobó Andrea, 2021. február 28.

